

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نياشد تن من مباد
بدین بوم ویر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Children

کودکان

ملالی موسی نظام
۲۰ نومبر، ۲۰۰۸

روز بین المللی کودکان و اطفال محروم افغان

روز ۲۰ نومبر از جانب مؤسسه ملل متحد روز جهانی اطفال تعیین گردیده است که به اساس تجلیل ازین روز در اکثر ممالک دنیا مراسمی به همین مناسبت برگزار میگردد. درین روز اوضاع اطفال در اجتماعات شان از نقطه نظر بهبود شرائط حفظ الصحة، معارف و امکانات معیشت مورد بررسی و ارزیابی قرار میگردد. قرار اطلاع مطبوعات داخلی، در افغانستان هم گویا درین روز این طرف و آن طرف در زمینه پروگرام هایی را برگزار نمودند. اطفال افغانستان درین سه دهه جنگ و برپادی بنیادی مملکت، مانند مادران مظلوم خویش از مظلومی که خاکفروشان پرچمی و خلقی و بادران آنها با قتل عام و بخاک فرش شدن شهر کابل توسط رؤسای طماع جهادی و عصر تاریک و خفقان آور طالبان عصر حجر، بر آنان وارد نموده است، همیشه سنگ زیرین آسیاب بوده اند. این اطفال اگر از بازیچه هایی که از هوا در زمان اشغال افغانستان به کشتزارها میریخت و یا از قریه های آنان که بمبارد میگردد، جان سالم بدر برده باشند، از جبر روزگار راهی ممالک همسایه گردیده اند. متأسفانه همان طوری که دیدیم حکام سال های ۱۹۹۲ - ۱۹۹۶ هم با جنگ های خونبار داخلی، نه تنها زمینه بازگشت مهاجرین بی پناه ما را به وطن شان فراهم ننمود، بلکه با شرائط ناگوار و غیرممکن سبب بی حساب مهاجرت های دیگری درین ممالک گردیدند که بر تعداد بیچارگان افغان بازهم افزوده شد.

اطفالی که راهی پاکستان شدند و در کمپ های محقر و غیر صحتی برای سال ها مسکن گزین گردیدند، در پهلوی مظالم بیشماری که بر خانواده آنان صورت گرفت، با تجاوزات، فروش در ممالک عربی و بعد تر با اعمال غیر انسانی میزبانان از خدا بیخبر، قربانی عملیات جراحی و از دست دادن اعضای بدن خود، برای فروش گردیدند، بگویند که روی انسانیت را همسایه شرقی در مورد مهاجرین افغان سیاه نموده، که نمود است!!

در ایران شواهد عینی، راپورها، رسانه ها و کتبی که در مورد مهاجرین افغان، علی الخصوص در مورد اطفال مکتبی ما به تحریر در آمده است، فقط ظلم و بیداد رژیم آخوندی ایران را برملا میسازد. بارها شنیده ایم که اطفال افغان از روی سرک جمع آوری شده و توسط يك موتر لاری به آنطرف سرحد، یعنی در خاک افغانستان « پرتاب» گردیده اند - بگفته خود ایرانیان « افغانی ها رد مرز گردیده اند». مگر اسلام ایرانی با اسلام دیگر مسلمانان متفاوت است؟ روشی که در قبال اطفال مکتبی در ایران صورت میگیرد که بدون پول ماهانه گزاف، دروازه مکتب بروی آنها کاملاً بسته میباشد، بروی کدام اصول اسلامی و جامعه بشری استوار گردیده است؟ طفل افغان اگر به نحوی به صنف مکتب راه پیدا نماید، با چوب و چماق تعقیب میگردد و فامیل او مجازات میگردد!!

در افغانستان ویران امروزی علی الرغم کمک های بیشمار بشری بین المللی و مؤسسات خیریه جهانی، اطفال افغان که متأسفانه تعداد شان از کنترل شرائط اجتماعی بیرون گردیده است، با وضع بسیار تأسف آور وحشتناکی حیات بسر میبرند.

با تمام پروپاگندی که حکومت افغانستان در قسمت معارف ارائه مینماید، حقیقت عریان اینست که شرائط تحصیل برای اطفال افغانستان بصورت فیصدی قناعت بخش نمیباشد. در جاهایی که امنیت مختل گردید، بدون چون و چرا یا مکاتب دختران توسط افراط گرایان حریق گردیده و یا دختر و بچه به مناسبت نبودن امنیت و یا راه دور از رفتن به مکتب منصرف میگردند. دختران خرد سال بیشتر در سمت شمال افغانستان مواجه به خشونت، تجاوزات جنسی و اختطاف میگردند. که البته از جانب حکومت مرکزی تا بحال بازخواست و مجازاتی درین زمینه صورت نگرفته است.

از جانب دیگر شرائط ناهنجار اجتماعی و عدم بازخواست و پی گیری قانونی سبب گردیده است که در سر تاسر افغانستان به زور مافیای مواد مخدره، اعمال زور جنگ سالاران و قدرتمندان ولایتی، مشکلات اقتصادی فامیل ها، دختر خرد سال افغان در طفلی به خانه يك مرد اجنبی به حیث زن چندم او به عنف فرستاده میشود و از حلقه فامیل ناپدید میگردد!!

در شهر کابل، پایتخت افغانستان که محل سرازیر شدن انواع کمک های مؤسسات خیریه بین المللی میباشد، آنچه برای طفل پایتخت تعبیه گردیده است، بسیار اندک و ناچیز است. نظر به احصائیه سال ۲۰۰۷ ملل متحد، تعداد اطفالی که در سرک به شکل « بیکاری پنهان» ظاهراً به فروش چند قلم پنسل و یا چند دانه سگرت مشغول میباشند، به هفتاد هزار بالغ میگردد. این اطفال که فامیل های شان توان به مکتب فرستادن آنها را با وجود اهمیت حیاتی آن، ندارند، تمام روز، راه عابرین را مسدود نموده و به سر و روی همدیگر می کوبند و در زباله دانی ها به دنبال يك پوست پیاز و کچالو ساعت ها سپری میکنند. اینجانب برای يك مؤسسه خیریه جمع آوری اطفال کوچک بنام « آشیانه» از مدت پنج سال بصورت «*» رضا کار فعالیت مینمایم، باور نمائید که ازین اطفال دقیقاً ۹۵ فیصد آن بدون پدر میباشند. مشت نمونه خروار، اطفال افغان به فیصدی زیادی در کودکی از سایه پدر محروم گشته اند و مادر آنان به تنهایی قدرت اعاشه فامیل بینوای خویش را ندارند.

خطر جلب اطفال شهری توسط عمال مواد مخدره در شهرها به منظور معناد ساختن آنها و استفاده برای تکثیر و فروش آن مواد مخرب، بدبختی جدیدی بر آلام گوناگون طفل بینوای افغان و فامیل های مظلوم آنان میباشد!! راپورهای بین المللی هم چنان مشعر است که بخاطر کمبود مفرط کار و معاش ناچیز، تعداد زیادی اطفال افغان در سنین بسیار پائین به کارهای بسیار شاقه از قبیل کارگاههای قالین بافی و فابریکه های گوناگون برعکس تمام قوانین بشری و اعلامیه حقوق بشر، با پول بخور و نمیر با شرائط ناهنجار حفظ الصحه، گماشته میشوند. متأسفانه پی گیری و بازخواست دولت افغانستان به شمول هر سه قوه آن در چنین زمینه ای تا بحال به حمایه این کارگران خردسال، به نظر نخورده است.

بنابراین، آسایش حد اقل فامیلی، شرائط تحصیل، زندگی و آموزش محیطی سالم در افغانستان جنگ زده ویران، علی الرغم کمک های بشری بین المللی و سرازیر گشتن ملیناردها از ممالک کمک دهنده، برای اطفال امروز افغانستان تا بحال میسر و موجود نگردیده است.

نوت :

(* مؤسسه اطفال کوچک « آشیانه» یکی از موفق ترین مؤسسات خیره ای میباشد که در پهلوی فرستادن طفل به مکتب و آموزش های اضافی دیگر، برای فامیل وی هم تنخواه ماهانه به کمک پولی سپانسر طفل، مقرر مینماید. مؤسسه اطفال آشیانه بعد از سال ها تلاش به کمک اعانه هموطنان موفق به خرید يك زمین برای مرکز خود گردیده است که متأسفانه حکومت افغانستان ازین همه زمین های دولتی تصرف گشته، یکی دو جریب را برای این اطفال لازم ندید!

برای کمک و معلومات به این اطفال لطفاً به www.mnezam@msn.com مراجعه بفرمائید.